

Ihmiselämän ikäjaksot.

Kabbalistit sanovat, että todellisen ihmisen luku on 5, ja kun he kuvaavat ihmistä valkoisena maagikkona, niin kuvaavat häntä viisikulmion avulla, jolloin ihmisen pää asettuu ylimpään kulmaan ja kädet ja jalat vähän levitettyinä toisiin kulmiin. 5 on ihmisen luku, mutta se ei ole hänen lukunsa ainoastaan sen nojalla, että hänellä on kaksi kättä ja kaksi jalkaa, vaan sen nojalla, että ihminen ihmisenä järkensä avulla hallitsee neljää alemmaa „prinsiippiään“ eli olemuspuoltaan. Ihmisellä on tietysti 7 prinsiippiä, mutta kaksi korkeampaa eivät ole yleisesti vielä ilmenneenä ihmisessä. Luonnostaan ihmisellä on 5 olemuspuolta, ja mitä sen lisäksi hänessä ilmenee, se ilmenee hänen omien ponnistustensa kautta. Kaksi ylintä ovat vielä okkultisia prinsiippejä, mutta 5 olemuspuolta on hänen kehityksensä ja elämänsä taustana.

Ensimmäinen prinsiippi, olemuspuoli, on fyysillinen ruumis ja sen kaksoispuoli, eetteriruumis. Ne ovat tavattavissa kaikkialla, mineraaleissakin. Tietysti mineraalien, kivennäisten, olemuspuolet eivät ole samalla tavalla kehittyneet kuin ihmisen, mutta kuitenkin on korrespondenssi olemassa ihmisen ja muiden luonnonvaltakuntien kanssa. Kasvimaailman kanssa on ihmisellä yhtäläistä elämänvoima, joka kyllä on kaikkialla luonnossa, mutta kivennäismaailmassa vielä uinuvana. Kun kivennäismaailmaa okkultisesti tutkimme, emme huomaa siinä muuta kuin eetteri-auran, jota vastoin kasvissa on eetteriruumis jo elinvoiman elähdyttämä, niin että kasvin suonissa virtaa elävää fluidumia, nestettä. Kasvia voimme sentähden magnetisoida, kuten esim. du Prelin kokeet osoittavat, kasvi voi ihmiseen kiintyä, kuten jokainen kukkien ystävä tietää. Kasvissa on kolme prinsiippiä, eläimessä tulee lisäksi tunne ja himo-elämä eli „eläimellisyys“, mikä on meissä ihmisissäkin. Meissä on näiden neljän lisäksi ajatus, järki, ymmärrys, joka on varsinaisen inhimillisen olemuksen perusta.

Tämän nojalla on luku 5 sangen tärkeä tekijä ihmisen elämässä ja koko hänen ruumiinsa ja luonteensa kasvussa. Voimmekin tehdä kiintoisia havaintoja 5 luvun merkityksestä ihmisen luonnollisen elämän suhteen.

Jos tutkimme ensin ihmissikiön kehitystä ihmisen kohdussa, tiedämme, tarkkojen mittausten nojalla, kuten prof. Liharzhik on huomauttanut, että sikiö ensimmäisenä kuukautena kehittyy 1 cm., toisena 4 cm. pitkäksi,

kolmantena 9, neljäntenä 16 ja viidentenä 25 cm. pitkäksi. Kun merkitsemme sen numeroissa, saamme

$$\begin{array}{l} 1 \text{ kk. } 1 \times 1 = 1 \text{ cm.} \\ 2 \text{ „ } 2 \times 2 = 4 \text{ „} \\ 3 \text{ „ } 3 \times 3 = 9 \text{ „} \\ 4 \text{ „ } 4 \times 4 = 16 \text{ „} \\ 5 \text{ „ } 5 \times 5 = 25 \text{ „} \end{array}$$

Kun on päästy 5-lukuun, joka on ihmisen kehityksessä luonnon antama luku, tapahtuu pieni muutos, sillä kuudentena kuukautena kehitys muuttaa rytmiä, joten – jos taas merkitsemme numeroilla sikiön kehitystä viimeisinä kuukausina, saamme siitä seuraavan taulukon:

$$\begin{array}{l} 6 \text{ kk. } 25 + 1 \times 5 = 30 \text{ cm.} \\ 7 \text{ „ } 25 + 2 \times 5 = 35 \text{ „} \\ 8 \text{ „ } 25 + 3 \times 5 = 40 \text{ „} \\ 9 \text{ „ } 25 + 4 \times 5 = 45 \text{ „} \\ 10 \text{ „ } 25 + 5 \times 5 = 50 \text{ „} \end{array}$$

Kymmenentenä kuukautena ihminen syntyy maailmaan. Peruslukuna kaikessa on 5, joka siis ei ole mielivaltainen yksikkö, vaan luonnon antama.

Kun ihminen on syntynyt, tapahtuu hänen kasvunsa edelleen tämän 5-luvun avulla niin sanoaksemme. Ihminen kasvaa näet tarkkojen ja monipuolisten mittausten mukaan 25:n vuoden aikana; se on ihmisen ruumiillinen kehityskausi. Mutta tämä kasvu tapahtuu siten, että mies kasvaa 25 aurinkovuotta, toisin sanoen 300 auringon tavallista kuukautta, joita on vuodessa 12, mutta nainen taas 300 kuukuukautta, mikä aika on vähän lyhyempi eli $23 \frac{1}{3}$ vuotta.

Itse kasvun suhteen on myös tehty havaintoja. Kasvaminen tapahtuu 24:ssä epookissa. Epookit jakautuvat sillä tavalla, että jokainen epookki on aina yhtä monta kuukautta pitkä, kuin sen oma järjestysnumero osoittaa, siis ensimmäinen epookki kestää yhden kuukauden, toinen kaksi, kolmas kolme j. n. e. Yhdessä epookit muodostavat kolme periodia eli jaksoa. Ensimmäinen aikajakso käsittää kuusi ensimmäistä epookkia eli siis yhteensä 21 kuukautta, toinen jakso 12 seuraavaa epookkia eli 150 kuukautta ja kolmas 6 viimeistä epookkia eli 129 kuukautta.

Ensimmäisessä aikaperiodissa, joka miespuolisilla kestää $1 \frac{3}{4}$ vuotta, lapsi kasvaa ensimmäisenä kuukautena jonkun määrätyn verran ja lisää kasvuaan aina saman verran seuraavana viitenä kuukautena. Mutta kun ensimmäinen periodi on kulunut loppuun, astuu näyttämölle 7:s epookki,

joka on 7 kk pitkä. Tässä epookissa kasvun intensiteetti muuttuu ja lapsi kasvaa määrätyn uuden verran; sama kasvun lisääntyminen pysyy sitten voimassa koko tämän jakson 12 epookin aikana. Koska siis tämä toinen periodi on yhteensä 150 kk. eli miespuolisille 12 1/2 vuotta pitkä, on siis lapsi, läpikäytyään nämä kaksi kasvuperiodia, 14 1/4 v. vanha.

Sitten seuraa 3:s periodi, joka käsittää epookit 19-24. Siinä on ensimmäinen epookki 19 kk. pitkä. Tässä 3:nnessä periodissa tapahtuu jälleen muutos itse kasvun rytmissä. Toisessa oli sama rytmi pysynyt 12:n epookin aikana, nyt se muuttuu tässä 19:nnessä epookissa ja pysyy sitten samana kaikkina epookkeina 19-24. Nämä epookit yhteenlaskettuina tekevät 129 kk. eli miespuolisilla 10 3/4. Kun ihminen on käynyt läpi nämä kolme periodia, on hän siis 300 kk. eli miespuolisena 25 v. vanha; naisissa kasvu on vähän nopeampi. Sen jälkeen ihminen ei enää kasva. Tämä samanlainen rytmi näkyy muuallakin luonnossa, sanotaan, mutta ihmisen suhteen nämä numerot ainakin pitävät paikkansa.

Tämän ohella voimme vielä ajatella ihmisen ikää. Tavallisesti ihmisen ikä jaetaan seitsenvuotisiin periodeihin ja sanotaan, että ihmisen ensimmäinen lapsuus käsittää vuodet 1-7. Saamme siitä seuraavan taulukon:

Vuodet	1 - 7	ensimmäinenlapsuus
„	8 - 14	toinen „
„	15 - 21	ensimmäinennuoruus
„	22 - 28	toinen „
„	29 - 35	ensimmäinenmiehuus
„	36 - 42	toinen „
„	43 - 49	kolmas „
„	50 - 56	kypsä miehuus
„	57 - 63	korkeampi miehuus
„	64 - 70	vanhuus.

Mutta ihmisen vuosissa kummittelee myöskin tuo 5-luku, ja jos sen mukaan jaamme ihmisen iän periodeihin, saamme seuraavan taulukon – ja silloin ajattelen pohjoismaisia, sanoisinko germaanisiksi kansoja, jotka kehittyvät vähän hitaammin kuin etelä- ja itämaiset kansat:

Vuodet	1 - 5	ensimmäinenlapsuus
„	6 - 10	toinen „
„	11 - 15	kolmas „
„	16 - 20	ensimmäinen nuoruus
„	21 - 25	toinen „

„	26 - 30	kolmas	„
„	31 - 35	ensimmäinen	miehuus
„	36 - 40	toinen	„
„	41 - 45	kolmas	„
„	46 - 50	ensimmäinen	kypsä miehuus
„	51 - 55	toinen	„ „
„	56 - 60	kolmas	„ „
„	61 - 65	ensimmäinen	vanhuus
„	66 - 70	toinen	„
„	71 - 75	kolmas	„

Yhdistämällä aina kolme epookkia saamme näistä 5 periodia, joista kukin käsittää 15 vuotta. Nämäkään eivät liene mielivaltaisia, vaan tekisi mieleni sanoa, että tällöinen jako on vielä luonnollisempi kuin seitsenjako.

Kun ajattelemme vähän ensimmäistä periodia, lapsuutta, huomaamme heti, että kolmannen lapsuuden viimeisinä vuosina, lapsen siirtyessä nuoruuteen, hän kypsyy sukupuolisesti, siis noin 14-15 vuoden iässä. Tämä merkitsee, että lapsuuden aikana hän on elänyt fyysisessä organismissa ilman, että hänen astraaliruumiinsa, tunne-, himoruumiinsa on varsinaisesti vielä herännyt; se uinuu, niin että lapsi on enemmän älyssään elävä olento, lapsi ajattelee, mutta ei tunne yksilöllisesti samalla tavalla kuin nuori ihminen, ennekuin hänessä on sukupuoli herännyt. Ja sukupuolen herääminen herättää vähitellen samalla sen, mitä meistä on jäljellä eläinmanvantarasta.

Lapsuuden aikana on elämä tapahtunut fyysisessä ruumiissa, eetteriruumiissa ja sen elinvoimassa. Voimme sanoa, että kolme prinssiippiä on ollut edustettuna lapsuudessa. Ensimmäisinä lapsuusvuosina ei ihmisillä ole aivan omaa eetteriruumista vielä; lapsi on siinä iässä suuresti riippuvainen äidistä, hän melkein tuntee, mitä äiti tuntee, on äidin suggestionin alainen. Se riippuu siitä, ettei hän ole aivan irti äidistä vielä; fyysillinen ruumis irtaantui silloin, kun lapsi syntyi maailmaan, mutta eetteriruumis on magneettisesti vielä kiinni äidin eetteriruumiissa. Eroaminen äidistä tapahtuu noin toisen lapsuuden aikana, 6-10 vuoteen. Kolmannen lapsuuden aikana lapsen elämä tulee omaperäiseksi, elämä on hänessä itsessään; elinvoima, praana, vaikuttaa hänessä. Kuta lahjakkaampi lapsi on, sitä energisempi hän on 10-11 vanhana. Silloin hän ei ole enää yhtä hiljainen kuin pienempänä. Silloin on lapsessa organisoitunut kolme ensimmäistä prinssiippiä.

Tämän perästä alkaa nuoruus, jolloin lapsen tajunta, ja elämä siirtyy voimakkaasti hänen astraaliseen minäänsä. Tunne-elämä on erikoisesti valtava ensimmäisessä nuoruudessa, 16-20 ikävuoteen. Silloin ihminen on kuin paljasta tunnetta, fantasiaa, mielikuvitusta. Tunne-elämä on kuin yhtä mielikuvituksen kanssa; kaikki nuoret ihmiset ensimmäisessä nuoruudessaan haaveilevat ja ovat täynnä enemmän tai vähemmän epämääräisiä tulevaisuuden unelmia. Toisessa nuoruudessa muuttuu tunne-elämä enemmän ajattelevaksi. Silloin ihmisen astraaliruumiissa herää mentaliteetti. Tunne- ja ajatuselämä käyvät kyllä aina käsikädessä, vaikka tunne-elämä on ensimmäisessä nuoruudessa painopisteessä; emme tietäisi tunne-elämästä mitään sielullisesti, ellei se toimisi rinnakkain ajatuselämän kanssa. Ensimmäisessä nuoruudessa tunne-elämä ilmenee mielikuvituksena, jolloin ajatuselämä on tunne-elämän värittäjä; emme itsetietoisesti ajattele, emme tiedä, minkätähden ajattelemmme. Nuorena kyllä filosofoimme, mutta tämä filosofoiminen on kuin jonkinlaista mielikuvitusta, sentähden että se tulee meihin kuin itsestään, se nousee oman sielumme syvyydestä – alitajunnastamme. Ajatus on ensimmäisessä nuoruudessa karman, kohtalon värittäjä. Silloin näkyy, minkälainen on meidän menneisyytemme ollut: jos ihminen on tuonut laiskan ja proosallisen menneisyyden kourassaan, silloin hänen haaveensa ovat sen mukaisia, mutta kuta tarmokkaammin hän on edellisissä elämässään tavoitellut korkeita päämääriä, sitä voimakkaammin nytkin toinen tai toinen ihanne houkuttelee hänen nuorta mielikuvitustaan.

Kolmannessa nuoruudessa ajatus herää saaden enemmän ja enemmän voimaa mielikuvituksen ja tunteiden yli. Ja kun ihminen astuu miehuuteen, silloin hän astuu ajatusperiodiin, jolloin hänen järkensä toimii ennen muita. Tavallisesti hän silloin ajattelee toimeentuloa, miten menestyä maailmassa, miten päästä näyttämölle, miten saada asema ja vaikutusvaltaa.

Mutta tullessaan kypsään miehuuteen alkaa ihmisessä toimia korkeampi äly, niin sanoaksemme filosofinen, sosiaalinen, yhteisöllinen järki. Itsestään ihminen silloin ajattelee asioita, jotka koskevat toisiakin ihmisiä. Hän ei jaksakaan enää kohdistaa huomiotaan ainoastaan itseensä, luonto aivan kuin opettaa hänelle, että täytyy ajatella ja suunnitella muittenkin puolesta. Siinä iässä ihminen on paras politikoitsija. Jos saisin valita yhteiskunnan palvelijoita, valitsisin tässä iässä olevia. Meidän demokraattisella ajallamme annamme kaikkien ihmisten päätellä asioista –

silloinkin jo, kun ovat vasta vapautuneet ensimmäisestä mielikuvituselämästään. Heidän aivonsa ovat mielestämme kaikkein tuoreimpia, he muka osaavat ratkaista asioita. En tahdo sitä moittia, mutta määräämisvaltaa en omasta puolestani antaisi kuin kypsille miehille, sillä nämä varmasti osaavat ajatella toistenkin parasta. Sitävastoin ihminen ensimmäisen miehuutensa energisessä iässä luonnostaan ajattelee ensisijassa omaa asemaansa ja puolueensa menestystä, vaikka siitä koituisi surua toisille. Ei hänen tarvitse olla siitä itsetietoinen, mutta luonnonvoimat ovat semmoisia (niinkauan kuin ihminen ei ole itsetietoisesti henkinen olento). Vasta kun ihminen saavuttaa kypsän miehuuden, ei hän enää usko sokeasti omaan näkökantaansa, omaan puolueeseensa, vaan viisastuu, avartuu näkökannoissaan, antaa arvoa toisillekin. Vaikkei hän kokonaan unohtaisi omaa asemaansa, on hän luonnostaan veljellisempi kypsässä miehuudessa, sillä kuta vanhemmaksi ihminen tulee, sitä enemmän luonto aivan kuin pakottaa häntä antamaan arvoa toisten näkökannolle ja ajattelemaan toisia ihmisiä.

Tämä on yleiskaava, mutta yksilöllistä ihmistä tutkittaessa asiat suhteellisesti muuttuvat, koska ihmiset sielulliselta kehitykseltään ovat erilaisia. Vanha, viisas sielu on jo lapsena erikoinen; hän on jo silloin viisaampi kuin moni ihminen kypsässä miehuudessaan. Kun sellainen ihminen astuu nuoruuteen, elää hän satua maan päällä. Hänen haaveensa eivät koske häntä itseään sillä tavalla kuin jonkun toisen haaveet, jolla ei ole samaa menneisyyttä takanaan. Hän haaveilee, mutta haaveissaan hän kysyy, millä tavalla voisi olla hyödyksi omalle kansalleen. Hänen unelmansa ovat kuin yhtä rukousta elämän Jumalalle, että Jumala antaisi hänelle minkä kärsimyksen tahansa, vaikka suuren myllyn kiven kaulaan, joka vaivuttaisi hänet meren pohjaan, jos siitä vain koituisi hyötyä hänen kansansa onnelle. Niin hän voi keskustella elämän kanssa, ja miehuusiässä hän ei pyri valtaan, menestykseen maailmassa, vaan koko hänen elämänsä tähtää hänen kansansa onneen ja kehitykseen. Hän voi olla kansansa tuntematon auttaja – salaperäisellä tavalla, jos ei muuten.

Tätä ikäjakoa tahtoisin pitää oikeana, koska siinä ilmenee luonnollinen viisijako sekä luonnollinen kolmijako. Jos ihminen tulee vanhemmaksi, s. o. elää yli 75 vuotta, on hänessä jo vähän enemmän voimaa kuin mitä luonnostaan on jokaisella ihmisellä; hänellä on omaa yksilöllistä tahdonvoimaa. Hänessä on silloin jo kehittymässä ehkä sielun korkeimmat kyvyt: jumalallinen rakkaus (buddhi) ja henkinen mahti (aatmaa). Tietysti

hänen elämänsä voi loppua kesken, ennenkuin hän on 75 ikävuotta saavuttanut. Syy on silloin hänen karmassaan tai hänessä itsessään.

Lopuksi tahdon vielä esittää seuraavan arvelun. Jos eläisimme oikein luonnon mahdollisuuksien mukaan, silloin pitäisi jokaisen ikäjakson olla ei 15 vuotta, vaan 25 vuotta, niin että ensimmäinen ikäkausi, lapsuus, saisi kestää koko sen ajan, minkä ihminen ruumiillisesti kasvaa, siis 5 x 5 vuotta, joten, kun hän hänestä tulee nuori ihminen, hän ei enää fyysillisesti kasvaisi, vaan eläisi ja kasvaisi astraalisesti.

Jos nämä periodit ihmisen elämässä kestäisivät 25 vuotta kukin, silloin ihmisen luonnollinen, s. o. luonnon hänelle lahjoittama ikä olisi 5 x 25 vuotta, eli 125 vuotta. Ja omasta mielestäni pidän semmoista ikää normaalisena. Mutta jos ihminen olisi siveellisesti voimakas ja tahdonvoimainen olento, voisi hän elää vielä kauemmin. 15-vuotisessa jaostossa ihminen joskus elää 75 vuoden lisäksi vielä yhden tai pari periodia, siis 90 tai 105 vuoden vanhaksi, ja se, joka on elänyt niin vanhaksi, hän on usein iloinen ja onnellinen ihminen, hän ei ole väsynyt elämään; hänellä on merkillinen siveellinen voima. Mutta jos ihminen eläisi aivan luonnon mukaisesti, s. o. 25-vuotisissa periodeissa, olisi hänen luonnollinen 125 vuotta, ja kun hän siihen lisäisi „oman ikänsä“, voisi hän elää 175 vuoden vanhaksi. Se ei olisi mitään ihmeellistä. Mitä siitä vielä yli kävisi, se olisi jo luonnon oikkua tai tulisi hänen omaksi salaiseksi asiakseen. Olemmehan kuulleet, että ihmiset, jotka elävät tässä elämässä Mestareina, voivat elää usean sadan vuoden vanhoiksi.

Pekka Ervast.

(Ruusu-Risti 1928 Lokakuu N:o 8, s. 268-275)